

Ljndeni

Laura Krauz

Zázrak zo skúmavky

skutočný príbeh

Zázrak zo skúmavky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Laura Krauz

Zázrak zo skúmavky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Ljndeni

Zázrak zo skúmavky

Laura Krauz

Zázrak zo skúmavky

Ljndeni

Copyright © Laura Krauz, 2019
Cover illustration © Emma Prebreza, 2019
Cover design © Radoslav Bielený, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1197-5
ISBN e-knihy 978-80-566-1252-1 (1. zverejnenie, 2019)

Venujem svojmu synčekovi,
vďaka ktorému som získala ten najkrajší titul na svete
– *matka...*

Zo všetkých práv, ktoré ženy majú, je tým
najdôležitejším právom byť matkou.

Lin Yutang, čínska spisovateľka

Milujem tento život, hoci sa so mnou nemazná, nevodí ma po rozkvitnutých lúkach, nehľadí ma ako jemný vánok, ale často ma ohýba až ku dnu, ktoré je z času na čas hlbšie, ako som si vôbec dokázala predstaviť. A hoci mám kolená zjazvené od pádov, ešte stále dokážem stáť.

Sabína

SABÍNA

Už ho ďalej netráp a nezáväzuj. Pochop, že pri tebe nikdy nebude šťastný. Takáto správa musela zasvietiť v mojom mobile, aby som konečne otvorila oči. Tomu však predchádzal takmer bezstarostný život...

„Keď po niečom veľmi túžiš, celý vesmír sa spojí, aby si to mohol uskutočniť.“

Nie, nemyslíte si, nebola som taká múdra, aby som to povedala prvá. I keď význam tých slov môžem len potvrdiť. Predbehol ma Paulo Coelho. Kto iný, ak nie on?

Tento citát som našla v niektorej z jeho kníh. V čase, keď som ho čítala, mi ešte patrilo svet, a možno som jeho múdrym slovám ani tak celkom nerozumela.

Chodila som na vysokú školu, bola som minimálne hviezdou krúžku, ak nie celého ročníka, motali sa okolo mňa chlapi takmer všetkých vekových kategórií, ale ja som mala iné priority. Túžila som po kariére. A niekde na ceste za titulom a súčasne vysnívaným pracovným miestom som ho stretla.

Bol múdrejší, rozvážnejší a ako sa mi od začiatku javilo, aj dostatočne cieľavedomý a hrozne sexi. Aspoň pre mňa. To, že som mu padla do oka, hoci bol odo mňa o päť rokov starší, mi nesmierne lichotilo. Jednoducho som sa musela narodiť pod šťastnou hviezdou.

Karta mi išla aj po škole. Po návrate z milovaného Londýna (ktorý som si pozrela ako odmenu za štátnice) na mňa čakala horúca stolička vo veľkej medzinárodnej firme. Pracovne som sa do svojho vysnívaného mesta vrátila ešte zopárkrát, vždy som si pripomenula tie sladké bezstarostné časy.

Veľkú noc sme strávili v Ríme, začiatok leta na gréckom ostrove Zakynthos, slnečnú jeseň v Tatrách, Vianoce v Thajsku.

Keď som náhodou necestovala s Erikom, čas mi vypĺňali služobné výlety, aspoň tak som ich v tom čase vnímala. Ubytovať sa v tých najkrajších európskych hoteloch, vybrúsiť si angličtinu a k tomu dostať slušné vreckové – kto by to všetko odmietol?

Neodmietla som ani ja.

Mojej najlepšej kamarátke sa dva roky po vysokej škole narodila prvá dcérka. Dali jej meno Grétka. Bola roztomilá, ale... Nechápala som, prečo sa do rodinného života vrhli tak skoro.

Kým ona rodila, ja som počúvala výklad turistickej sprievodkyne v Sagrada Familia a o hodinu ma čakala významná večera, na ktorej sa zúčastnili všetci vedúci zamestnanci marketingového oddelenia našej korporácie. Mali na nej vymenovať novú riaditeľku pre európsky trh.

Týmto postom sa predtým hrdila moja šéfk. Jej miesto sa však uvoľnilo. Nie tak celkom, na svoju pozíciu si ma totiž za dva roky slušne vychovala.

Dvadsaťsedem rokov, výborné miesto, plat, o akom moji bývalí spolužiaci ani nesnívali, tisíce nalietaných kilometrov a vzťah v ruinách.

Ibaže to som pre pracovné povinnosti nevidela.

Keď som sa po nociach vracala domov, Erik už spal, prípadne vybehol s chlapcami na pivo. Unavená som si líhala do postele, aby som čosi pred šiestou vstala, sadla do služobného auta a začala pravidelný denný kolotoč.

Netrvalo dlho a vražedné tempo ma dobehlo.

Na dvadsiate ôsme narodeniny mi prišla okrem gratulačných aj iná, oveľa zaujímavejšia esemeska.

Už ho ďalej netráp a nezbävuj. Pochop, že pri tebe nebude nikdy šťastný. Číslo, z ktorého správa prišla, bolo odvtedy nedostupné. Okolo obeda som to nevydržala, pípla si služobný odchod z práce a vybrala som sa za Erikom do firmy.

Na moje prekvapenie tam nebol.

„Asi vybehol s Ivanou na obed,“ mykol plecami jeho firemný spoločník.

Netušila som, kto je Ivana.

Nevedela som dokonca, ani kam chodí na obed.

Nepoznala som jeho rutinu.

Pravdepodobne som už nepoznala ani jeho.

Tam, na prahu budovy, do ktorej som občas zabľúdila ešte počas vysokej školy, som pochopila, že sme sa odcudzili.

Bola som len dve križovatky od nášho prenajatého bytu, keď som ich uvidela. Rukami si clonil oči pri pohľade cez okno do maličknej reštaurácie. Zašli sme do nej z času na čas v nedeľu, keď som nemohla variť, lebo som sedela nad reportmi. Tak predsa som poznala jeho zvyky! Čiastočne mi odľahlo.

Dievča vedľa neho sa smialo. Minišaty mu sotva zakrývali to, čo slušné dievčatá svetu neukazujú.

Mala som chuť vystúpiť z auta a rozbehnúť sa za nimi.

Vyhral rozum.

zázrak zo skúmavky

Z kabelky som vylovila mobil, kým na semafore svietila červená, a vytočila som jeho číslo. Vybral telefón z vrecka nohavíc, pozrel na displej a vložil ho späť.

Nezdvihol!

Zaparkovala som v zákaze státia, šesťdesiateurová pokuta by bola najmenšou ujmou toho krásneho slnečného dňa. Vo vysokých opätkoch som bežala po mačacích hlavách, ale keď som rukou siahla na kľučku vchodových dverí, opustila ma odvaha.

ALEXANDRA

Trúfalé plány, smiech, radosť a úžasné chvíle s človekom, pri ktorom sa mi aj po rokoch zastavuje dych. Takýto bol môj vzťah.

Samozrejme, prešli sme si aj ťažkým obdobím, ale nepoznám pár, ktorý by si takým niečím neprešiel. Žiaden vzťah nie je dokonalý. Ani ten náš nebol. Problémy sa našťastie týkali len bežných vecí, ktoré sa dejú všetkým.

S Jakubom sme spolu pätnásť rokov. Pätnásť rokov plných šťastia, lásky, vášne, ale aj hádok a bolesti.

Volám sa Alexandra, no všetci mi hovoria Saša. Nepatrím medzi dvadsaťročnú pubertiačku, stará však rozhodne nie som.

Moja polovička je odo mňa staršia o deväť rokov. Vekový rozdiel nám nikdy nerobil problém, až na občasné narážky môjho pána dokonalého.

Do dnešného dňa počúvam, ako som ho nechcela, lebo bol príliš starý, a on ma musel uštváť ako laň.

Zbožňujem, keď mi to hovorí.

Vtedy sa mi v myslí vyjavia spomienky na naše začiatky.

Ani neviem, ako ubehli roky, ktoré sme spolu strávili.

Tie prvé boli naozaj skvelé. Zabávali sme sa a užívali si slobodu. Navštevovali sme rôzne miesta a obdivovali krásu nášho nádherného Slovenska. Prešli sme asi všetky hrady, zámky a zrúcaniny.

Netvrďím, že sme si občas neliezli na nervy. Prestali sme chodiť von a náš život sa točil iba okolo práce. Ob-

čas som sa cítila ako v zlatej klietke. Všetko, čo som potrebovala, mi Jakub kúpil, ale samota ma ubíjala. Po búrke, ktorá, samozrejme, nedala na seba dlho čakať, znova vyšlo slnko. Milovali sme sa, ale..

Prišlo to nečakane.

Po šiestich rokoch sme si obaja uvedomili, že v našom vzťahu nie je nič v poriadku. Boli sme šťastní, to áno, no čosi nám chýbalo. To čosi nás malo spájať na celý život.

Rodina.

Dieťa.

Zatúžili sme naplniť náš vzťah. K tomu nám však chýbal niekto tretí. Malý človečik, ktorý by bol plodom našej lásky.

Začali sme *pracovať* na tých najkrajších povinnostiach, ktoré milujúci pár môže mať. Deň za dňom, mesiac za mesiacom, rok za rokom.

Ani jeden z nás si neuvedomil, že ubehli dlhé štyri roky. Nenaplnené štyri roky.

Medzitým nás potrápili aj moje zdravotné problémy s krčkom maternice. Zúfalo som zhládúvala prognózy na internete, pýtala sa na lieky. Lekár len záporne krútil hlavou. Nakoniec som sa musela podvoliť. Liečiť sa to nedalo a jediným riešením bola operácia. Určitý čas som do seba pchala vitamíny, ktoré mi mali pomôcť, no žiadna zmena k lepšiemu nenastala.

Diagnóza však nebola dôvodom, prečo sa mi po štyroch rokoch nepodarilo otehotnieť. V nemocnici mi ošetrujúca doktorka vravela, že rodiť budem môcť iba cisárskym rezom, keďže je môj krčok menší a oslabený. Trocha ma to vyľakalo. Vždy som túžila po prirodzenom pôrode. Prežiť to, čo moja matka, a vychutnať si každú bolesť, vďaka ktorej sa splní môj sen.

V hlave som mala zmätok.

Neschopnosť otehotnieť.

Túžba.

Strach.

Všetko sa to podpísalo na mojom vtedajšom psychic-
kom stave. Pracovala som v obchode, do ktorého chodi-
lo denne veľmi veľa ľudí. Tolko tehotných žien by som
nestretla ani v čakárni u gynekológa. Pozerala som sa na
tie krásne guľaté brušká a spokojné tváre. Pri pohľade
na ne mi zvieralo srdce a telo mi opantával hnev.

Prečo ony môžu a ja nie?

Čo som komu urobila?

*Prečo ma Boh trestá a nedopraje mi to, po čom tak veľ-
mi túžim?*

Mučila som sa otázkami, na ktoré som nepoznala od-
poveď.

Každý mesiac, keď som dostala menštruáciu, ktorú
som mimochodom mala pravidelnú, som neutíchajúco
plakala. Najprv za zatvorenými dverami kúpeľne, neskôr
aj v obývačke pri televízii, v posteli pri zaspávaní, vlastne
všade. Nedokázala som to pochopiť.

Život som brala ako nespravodlivý a zlý.

Utápala som sa v bolesti.

Pri jednej návšteve u gynekológa som mu vyrozprá-
vala, ako túžim po bábätku a nedarí sa nám.

„Ako dlho sa snažíte otehotnieť?“

„Asi štyri roky,“ vydýchla som.

„Tak to je už dosť dlhý čas. Dám vám kontakt na jed-
ného kolegu. Navštívite jeho ambulanciu a vysvetlite
mu, aký máte problém,“ povedal lekár a vypísal mi pa-
pier, ktorý mal zmeniť môj život. So zmiešanými pocit-
mi som odišla domov.

SABÍNA

Koniec nášho vzťahu prišiel ako blesk z jasného neba a zasiahol ma presne do srdca. A tak som na svoje narodeniny dostala namiesto snubného prsteňa kopačky.

Ryšavá obluda pri pohári chladenej minerálky hladkala Erika po ruke. Nebolo mi viac treba vysvetľovať, odkiaľ prišla správa.

„Na nešťastí druhých ešte nikto nikdy stabilný vzťah nevybudoval,“ vyštekla som jej do tváre. Netuším, kde som vzala v sebe toľko sebaovládania, aby som jej nevyškriabala oči alebo jej roztúženú náruč neschladila pohárom vody, ktorý mala pred sebou.

Erik ma svojím typickým pokojným hlasom poprosil, aby som nerobila divadlo medzi ľuďmi, vraj o nič nejde a všetko mi vysvetlí. Horúcej hlave sú všetky argumenty zbytočné, videla som dosť. Zvrtla som sa na odchod a s rukou na srdci môžem vyhlásiť, že si vôbec nepamätám, čo mi vtedy vonku povedal.

O pár hodín si prišiel pobaliť veci do podnájmu a stoicky prehovoril: „Miloval som ťa najviac na svete, no nikdy to nebolo dosť. Vždy si uprednostnila prácu.“

„A ty zas štetky,“ hlas sa mi chvel, no slzy som statočne udržala.

„Dobre vieš, že to tak nie je, ale ak ti tá myšlienka pomôže lepšie prijať koniec nášho vzťahu, pokojne ma obviňuj zo všetkého. Aj z nevery.“ Položil kľúče na komodu na chodbe a bez jediného pohľadu na mňa odišiel.

Nechápala som, ako môže byť taký vyrovnaný. Ako môže hodiť za hlavu päť rokov nášho spoločného života.

Realitu som bez príkras videla až s odstupom času. Nestála som pri ňom, nevenovala som mu všetku svoju pozornosť ani lásku. Nespájalo nás nič. Nikam sme sa za tie roky neposunuli. Bývali sme v prenajatom byte, nechávali si otvorené zadné vrátka. Nemali sme deti ani spoločné priezvisko. A ako mi neskôr povedal, to bol kameň úrazu. Sníval o rodine a ja som jeho túžby prehliadala.

Keď som sa o pol roka sťahovala naspäť k Erikovi, býval vo vlastnom štvorizbovom byte v centre veľkého mesta a hoci mal o pár šedín viac, stále ma rovnako priťahoval.

Pristúpila som na radikálnejšie zmeny. Prehodnotila som priority, opustila skvelo platené miesto a zamestnala sa ako marketingová asistentka v malom rodinnom vydavateľstve. Pol dňa som trávila na sociálnej sieti, pol dňa kritizovala navrhnuté obálky od našich dvorných grafikov. Končila som o pol štvrtej popoludní a ponáhľala sa domov. Už nič nebránilo tomu, aby nám to na druhý pokus vyšlo.

Myslím, že som ešte nemala všetky veci poukladané v novo zariadenej spálni, keď som v Erikovej poličke objavila prsteň. Zaplavil ma pocit šťastia, niekoľko týždňov samoty nám obom prospelo.

Na ďalší večer pri prestretom stole a chutnom jedle, ktoré sám pripravil, pokľakol a ja som sa mu so slzami v očiach hodila okolo krku. Dokonca sa mi podarilo tváriť prekvapene. Ešte dojatejšia som bola, keď som pri ukladaní papierov našla doklad o zaplatení prsteňa. Bol na ňom dátum spreď roka.

Kým bol Erik v práci, prišla ma navštíviť moja najlepšia kamarátka Lea s malou Grétkou. Mala takmer dva

roky, rozkošné buclaté líčka a prenikavo modré oči. Pri pohári vína sme sa smiali, že najbližšie tehotenstvo si užijeme spolu, aby nám na prechádzkach v parku nebolo smutno. Zrazu som dieťa začala vnímať ako ďalší krok v našom vzťahu.

Večer som vybrala zo skrine čiernu saténovú nočnú košielku, naliala do pohárov šampanské a nepustila Erika až do konca. V svetle sviečok som videla jeho rozžiarené oči, nepovedal nič, len ma nekonečne dlho miloval. A tak to bolo každý večer.

Nebyť štvordňovej pauzy, ktorá znamenala, že si na dve čiarky počkáme ďalší mesiac, by sme ten maratón ťahali celý rok.

Neskôr pridal k rituálu aj podkladanie vankúša pod moju panvu a podávanie vitamínov, ktoré mali zaručiť, že do mesiaca až troch určite otehotniem. Horlivo som kupovala ovulačné testy a sex sme mali okamžite, ako sa na nich objavili dve čiarky. Po roku a pol bezúspešného skúšania som preventívne navštívila gynekológa.

„Mladá zdravá žena,“ bol jeho konečný verdikt. „Vyvarujte sa stresu a prestaňte tlačiť na pílu, občas to pomáha.“

„Občas?“ nervózne som si hrýzla spodnú peru.

„Veľmi vysoké percento neúspechu je v hlave. Za svoju prax som sa s tým stretol mnohokrát. Občas stačí poľaviť v začatom tempe. Ak žena neotehotnie ani po dvoch rokoch, potom to riešim,“ mudroval ďalej.

„A keby ste mi spravili aspoň hormonálny profil? Čo ak mám nepriechodné vajíčkovody?“ skúsila som základné možnosti, ktoré som starostlivo načítala na internete.

„Nevidím na to dôvod, ste zdravá ako repa,“ oponoval mi.